

A lélek és a szellem szétválasztása

Ingyenes terjesztés

Kiadó

www.istenterve.com

info@istenterve.com

A lélek és a szellem szétválasztása

„Mert Isten Igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol a lélek és a szellem, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.” (Zsidókhoz írt levél 4:12)

A lélek és a szellem különválasztása rendkívül fontos a hívő ember szellemi életének növekedésében. Hogyan tudna különben a szellem dolgain fáradozni, és ezáltal szellemileg növekedni, ha nem képes a lélek és a szellem egymástól történő elkülönítésére?

Amíg nem ismeri a különbséget a lélek és a szellem között, addig szükségszerűen újra és újra azt, ami lelki, szelleminek fogja tartani, tehát a lelkiben marad, és nem tud eljutni a szellem dolgaihoz. Isten Igéje számos helyen írja le mind a lelkünk, mind a szellemünk magatartását. Olvasunk benne olyan emberekről, akik lelkükben bánkódnak, és azokról is, akik szellemükben bánkódnak; ugyanúgy más személyekről, akik lelkükben

örülnek, és olyanokról is, akik szellemükben
örvendeznek.

Egyesek az ilyen versekből arra következtetnek, hogy a lélek és a szellem bizonyára ugyanaz. De akkor ez úgy néz ki, mint ha valaki azt mondaná: „Te tudsz enni, és én is tudok enni – eszerint te én vagyok!”

Olvassuk csak el még egyszer a Zsidókhoz írt levél negyedik rész tizenkettedik versét: „Mert Isten Igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol a lélek és a szellem... szétválásáig”. Ez a vers világosan mutatja nekünk, hogy a szellem és a lélek elválasztandók egymástól, és következésképpen nem ugyanazt jelentik – a lélek az lélek, és a szellem pedig szellem.

Mózes első könyvének második fejezetéből megtudjuk, hogyan formálta Isten az embert a föld porából, és életnek leheletét lehelté orrába. Amint az életnek ez a lehelete az ember hústestével érintkezésbe került, megszületett a lelke. Ez a lélek az ember tulajdonképpeni személyisége, de „az életnek

lehelete” maga az ember szelleme. Ez a teremtető Istentől származik. Az emberi szellemnek közvetlen tudati kapcsolata van Istennel, felismeri Isten hangját, és Istennel közvetlen közösségben tud lenni.

De Ádám bukásával annak szelleme érzéketlenné és teljesen használhatatlanná vált Isten számára. Ezzel tulajdonképpen lelkének uralma alá került, úgyhogy a lélek és a szellem többé nem volt megkülönböztethető. Ez érvényes Ádám valamennyi leszármazottjára is. Amint azonban egy ember újjászületik, szelleme Isten számára újra élő lesz.

Természetesen ezután is, csak úgy, mint eddig, a szellem szoros kapcsolatban van a lélekkel – és ez utóbbi az oka annak, hogy miért van olyan nagy szükségünk Isten Igéjére; azért ugyanis, hogy az Ige fényében benünk a lélek és a szellem egymástól újra különváljon.

Kétféle eredet: lélek vagy szellem

A léleknek és a szellemnek kívülről nézve ugyan hasonló a megjelenési formája, mégis

teljesen más a hatáskörük, minthogy eredetük is más.

Tegyük fel, hogy ma jó hangulatban vagy – a kérdés pedig az, hogy a benned lévő öröm a lelkedből, vagy a szellemedből fakad-e. Egyedül ennek van itt jelentősége. Nem arról van szó, hogy te boldog vagy-e, hanem arról, hogy honnan ered ez a boldogság. Vagy most éppen szomorú vagy – de honnan ered szomorúságod? Lelkedből fakad-e, vagy szellemtől való? Isten mindig arra kérdez, hogy melyik forrásból ered.

Nézzünk egy példát a Szentírásból: Isten akkor ígért fiút Ábrahámnak, amikor az már igen öreg volt, és emberileg szinte semmi reménye nem volt már arra, hogy utóda legyen. Amikor már hosszú ideje várt, és az Isten ígérete még mindig nem teljesedett be, felesége azt a tanácsot adta neki, hogy menjen be Hágárhoz: e kapcsolatból született Izmáel. Isten ígérete ezzel szemben csak tizennégy év múlva teljesedett be: ekkor szülte meg Sára Izsákot.

Hogy Izmael tulajdonképpen mit jelent, azt Mózes első könyvének idevágó fejezeteiből (1.Mózes 15; 16; 17; 21) egyedül még nem tudjuk felismerni, csak a Galatákhoz írt levél 4. fejezete mutatja meg nekünk, hogy mi is a valóság: az egyik hústest szerint született, a másik pedig ígéret által.

Vajon tudatában vagyunk-e annak, hogy mit jelent ez a különbség?

Mi úgy gondolkodunk, hogy nekünk már az is elég, ha egyáltalán egy fiút kapunk, de Isten azt is kérdezi, hogy hogyan jutottunk ehhez a fiúhoz.

Mi talán már azzal is megelégszünk, hogy van egy fiúnk, legyen az egy Izmael vagy egy Izsák, de Isten nem elégszik meg ennyivel, mert az Ő Igéje Izmaelról úgy beszél, mint aki hústest szerint született, Izsákról ezzel szemben úgy, mint aki szellemtől való.

Izmáel jelképezi azt, amit egy keresztyén a saját bölcsességével és emberi erejével hoz létre; Izsák viszont azt jelképezi, amit egyedül Isten hoz létre, és ami belőle származik.

Mit jelent tehát az, hogy „hústest szerint”, és mit jelent az, hogy „szellemtől”?

Az első arra mutat, amit te önmagadtól tettél, az utóbbi viszont arra, amit Isten cselekedett – és ebben döntő különbség van!

Az egyiket teheted önállóan, Istentől teljesen függetlenül, anélkül, hogy várnál reá – mert ha te lelki vagy és lelkedből cselekszel, az azt jelenti, hogy hústest szerint. Ám van egy másik lehetőség is: csak ha Isten szól, akkor beszélhetek én is, csak ha Isten cselekszik, akkor tehetek én is valamit – nekem mindenben Őrá kell tekintenem és Őrá kell várnom; én teljes függőségben vagyok Istentől. Ez jelenti azt, hogy amit teszek, az a szellemtől való. Ezért állandóan kérdeznünk kell magunkat: ezt most a szellem által teszem, vagy nem? Ez a döntő kérdés! Sokszor vagyunk úgy, hogy minden megtapasztalásunk arra mutat, hogy amit teszünk, az talán helyes, és mégis úgy érezzük, hogy belülről valami elítéli tettünket, és nem azért, mint ha ezt rosszul tettük volna, hanem egyszerűen azért, mert ezt nem Isten tette. Csele-

kedetünk forrása nem a Szent Szellem volt, hanem valami más.

Embertől vagy Istentől való

Az első Korintusi levél harmadik fejezetében Pál apostol a felépítésről beszél, és ott „mindenkinek a munkáját”-t említi. Egyesek – ahogy levelében írja – aranyat, ezüstöt és drágaköveket építenek az alapra, mások viszont fát, szénát és szalmát. Mi a különbség egy aranyból, ezüstből és drágakövekből épült, és egy fából, szénából és szalmából épült mű között?

Isten Igéjében az arany, az ezüst és a drágakő az Istentől jöttet, az Istentől származotat jelenti: az arany az Atya Isten dicsőségét ábrázolja, az ezüst a Fiú, Jézus Krisztus váltásművét, végül a drágakövek – melyek hő és nagy nyomás hatására átalakulás útján a föld mélyén képződnek – a Szent Szellem felépítő és átformáló munkáját jelentik.

Az aranyból, ezüstből és drágakövekből álló mű tehát nem másként, mint egyedül Isten örök dicsősége, Jézus Krisztus golgotai keresztje és a Szent Szellem felépítő és átfor-

máló ereje által jön létre.

Mit jelent akkor a fa, a széna és a szalma? Fa, széna és szalma mindig azt jelzi, ami magától az embertől származik. Az emberi dicsőség olyan, mint a fű, és az ember természete mint a fa, és amit önmagából kitermel, az szalma.

Az arany, az ezüst és a drágakövek jelképei annak, ami Istentől való. A fa, a széna és a szalma ezzel szemben azt jelképezi, ami emberi.

Az arany, az ezüst és a drágakövek nem a föld felszínén találhatók, hanem annak mélyében, és sokszor mélyre kell ásunk ahhoz, hogy hozzájuk férjünk. A fa, a széna és a szalma a föld felszínén találhatók, és könnyen beszerezhetők.

Ami mélyen születik és a mélyről kerül elő, az magán viseli az isteni alkotás jegyeit, mindaz viszont, ami hústest szerint történik, az magától az embertől származik, és értéktelen. Amit az ember könnyen meg tud tenni, annak ritkán van szellemi értéke, mert ez többnyire csak külsődleges. Csak ami a belső mélységből származik, annak van szellemi

értéke. Erre a különbségre nagyon kell figyel-
nünk: akár Igét hirdetünk, akár evangélizá-
lunk, vagy bármit, amit teszünk. Némelyek-
nek ahhoz, hogy az evangéliumot hirdessék,
várniuk kell Istenre, és teljes bizalommal kell
rátekinteniük, mígnem olyan terhet kapnak
tőle, ami hasonlítható ahhoz, mintha ter-
hesek lennének, amely azután megszületve
arany, ezüst és drágakő lesz.

Mások ezzel szemben hirdetik az evangé-
liumot, mert jó fejük van, értelmesek, jól
tudnak beszélni, és jó emlékezőképességgel
bírnak. Ezért tudják Isten Igéjét telve aktivi-
tással olyan könnyedén prédikálni. De Isten
előtt ez az egész csak fa, széna és szalma,
minden szellemi érték nélkül. Ismertem egy
testvért, akinek az igehirdetése külső meg-
ítélésre igen jó benyomást keltett, és aki-
nek emiatt nagyon elégedettnek kellett vol-
na lennie. De érdekes módon, minél tovább
predikált, belsőleg annál üresebbnek érez-
te magát. Kívülről nézve úgy látszott, hogy
nagy erővel tolmácsolja az Isten Igéjét, de az
illető belülről egyre éhesebb, szárazabb és
üresebb lett. Az egyik igehirdetés után felis-

merte és bevallotta bűnét Isten előtt, hogy beszéde csak emberi bölcselkedés volt.

Nem arról van tehát szó, hogy hogyan néz ki a mű kívülről, hanem hogy ki alkotta azt. Ez a különbség nem a prédikáció szavain múlik, sem annak külső eredményén, hanem sokkal inkább annak forrásán, amiből ered.

Így megtörténhet, hogy ha ketten ugyanazt prédikálják, és ha esetleg ugyanazokat a szavakat használják is, az egyiknél a hallgatónak az az érzése, hogy csupán egy okos ember áll előttük, míg a másik személyben egy olyan embert látnak maguk előtt, aki ismeri Istent. Némelyekkel szemben, ha össze találkozunk velük, mély alázattal ismerjük el: igen, Isten jelen van életében. Más személyek esetében viszont talán csak annyit mondunk, hogy okos, tehetséges szónokok.

Csak ha te magad kerülsz kapcsolatba Istennel, tudsz mások számára is Vele kapcsolatot teremteni. De ha csupán a lelkeddel van kapcsolatod, úgy csak önmagadat tudod az

embereknek nyújtani. Ennek a különbségnek valóban döntő jelentősége van.

Saját akaratod – vagy Isten műve

Amit eddig elmondtam, az nem csak kifejezetten az Úrnak végzett szolgálatra vonatkozik, hanem érvényes mindennapi életünk egész területére.

Egy testvér, aki egy bizonyos dolognak a megvitatása véget elment Isten egyik szolgálójához, igen félt, hogy az majd kritizálni fogja őt; ezért az egész beszélgetés alatt nagy igyekezettel azon törte magát, hogy kimutassa alázatosságát. Egész magatartása, a szavai csupa alázat volt, de akárhogy igyekezett, a mellette ülőben csak részvétet tudott kiváltani maga iránt. Aki ellenben alázatos, annak nem kell törnie magát, hogy az meglátszon rajta. Az előbb említett testvér csak megjátszotta az alázatost, ezért volt ez számára olyan megerőltető. Bár az egész viselkedése nagyon alázatosan festett, és volt is bizonyos alázat benne, de ez egy műalázat volt; valami, ami a lélekből fakad.

Ezzel szemben, ha Isten formál valakit aláztossá – az micsoda különbség! Az ilyen ember egyszerűen aláztatos anélkül, hogy annak tudatában lenne; de az, aki kapcsolatba kerül ilyen személlyel, az felismeri rajta Isten munkáját.

Az, aki sminkeli magát, annak állandóan a tükörbe kell néznie, hogy bizonyos legyen afelől, vajon nem kenődött-e el a smink az arcán. Amikor azonban Mózesnek fénylett az arca, ő nem tudott róla semmit. Amit Isten visz véghez egy emberben, az egyszerűen történik – és az szellemi. Ezzel szemben amit valaki önmaga fabrikál, az lelki; és mert ez önmaga produkálása, mindig sok fáradtságba kerül. Nem is csoda, ha a keresztény életformát nagyon fárasztónak találja. Nincs tudatában annak, hogy hívőnek lenni egyáltalán nem megerőltető.

Mi úgy gondoljuk, hogy csak külsőségben megmutatkozó, iránta nagyjából korrekt magatartással már eleget tettünk Istennek, de Ő csupán a mi magatartásunk belső eredetére

kérdez: tőle való az, vagy a mi hústestünk saját energiájából önmagunkat produkáljuk?

Olyan sokan – és csak részvétet érezhetünk irántuk – fáradoznak azon, hogy türelmesek legyenek, mialatt mások, anélkül, hogy tudatában lennének ennek, egyszerűen türelmesek. Türelmesek azért, mert Isten munkálta ezt ki bennük – és fogadjuk el ezt alázattal. Az egyik esetben látjuk az emberi eredetet, a másikban az Istentől valót. Egyedül ebben – és nem a külső eredményben – rejlik a különbség.

Az emberi tehetség nem azonos a szellemi megnyilvánulással

Ha ilyen dolgok, mint a türelem, nem is okoznak neked megerőltetést, attól az még távolról sem jelenti azt, hogy a szellemtől való – egyszerűen azért nem esik ez nehezedre, mert megfelel természetes lényednek. Vannak, akik természetüktől fogva szelídek; de egy szép napon egyszer csak rájönnek, hogy ennek a veleszületett szelídségnek semmi köze nincs ahhoz, amit Isten akar ben-

nők kimunkálni. Mások, akik természetük-
ből eredően emberszerető, előbb vagy u-
több rájönnek, hogy a bennük lévő veleszü-
letett emberszeretet teljesen más, mint az,
amelyik az Úrtól való. Megint mások, akik
egész lényükben alázkodóak, egy napon fel-
fedezik, hogy az az alázat, amellyel az Úr
bennük munkálkodni akar, egészen más,
mint az ő természetes alázkodásuk.

Nyilvánvaló, hogy egy ilyen veleszületett ké-
pesség sokkal könnyebben lesz alkalmas a
szellemi megfelelő pótlására, mint valami
fabrikált vagy leutánczott. És valóban, mi em-
berek a jó, természetes képességeinket gyak-
ran összetévezzük azzal, amit Istennek még
ki kell munkálnia bennünk. Ezért mindig tu-
datában kell lennünk annak a ténynek, hogy
az, ami önmagunkból, illetve a lelkünk-
ből jön, annak nincs köze ahhoz, ami Istentől
való. Csak az az isteni, ami szellemünk-
ből jön.

A szelíd természetű ember is megéli a meg-
próbáltatás órájában, hogy a harag gyorsan
félresöpri természetes szelídségét. Egyszer

mindenki elveszti természetes szelídségét, ugyanígy előbb vagy utóbb mindenki eljut türelmének határához. Általában véve így van ez minden természetes képességünkkel. Az az erő viszont, amelyet Istentől kapunk, alapjában különbözik minden veleszületett képességünktől. Amit az Úr akar tenni, azt saját erőmből sohasem tudom megvalósítani. Ha képes vagyok arra, hogy egy dologban türelmes maradjak, akkor nem én voltam türelmes, hanem ez a Szent Szellem által történt, aki bennem munkálkodik. Utána csodálkozva kérdezem önmagamtól, hogyan történhetett ez, tulajdonképpen ki volt itt türelmes, és csak hálát és köszönetet adva tudom az Úr előtt bevallani: „Uram, nekem egyáltalán nincs türelmem, de magasztalok Téged, és hálásan köszönöm, hogy Te vagy az én türelmem! Te vagy bennem a türelmes! Csak amikor az Úr cselekszik, ami szellemünkől jön, csak az a szellemi.

A lélek és a szellem megkülönböztetése

Hogyan tudjuk azt mindig elkülöníteni, hogy mi a lelki és mi a szellemi? Mindenesetre

tisztában kell lennünk azzal, hogy külső megjelenése alapján ezt nem könnyű eldönteni; még önmagunknál sem. De ha én – hogy legalább magamnál rájőjjek – állandóan azzal a kérdéssel foglalkozom, hogy amit éppen teszek, az szellemtől vagy lélektől való-e, ezáltal még nem jutok világosságra. Ilyen állandó önvizsgálat és önmagamra való figyelés nélkülöz minden szellemi értéket – még akkor is, ha a legkínosabb önanalízisbe hajszolom magamat. Ezzel a módszerrel semmit sem érek el, ráadásul gátolja és bénítja szellemi életemet is, mígnem a szó szoros értelmében beteggé tesz engem.

Be kell látnunk, hogy a szellem dolgai ilyen kérdésfeltevés, kutatás és analízálás által sohasem fognak számunkra feltárulni, és sohasem fogunk ilyen módon világosan látni. Valódi látásunk csak akkor lesz, ha Isten világítja meg számunkra a dolgokat. Ha az Ő fénye világít meg minket, úgy automatikusan látni fogunk. Ezért nem kell kérdéseinkkel tovább gyötörni önmagunkat, hogy amit most teszünk, az szellemi vagy lelki, hanem egyszerűen Istent kell kérnünk, hogy az Ő

Igéje valóban lakozást találjon bennünk, és az adjon felismerést nekünk. Az Ő Igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és olyan éles, hogy elhat a lélek és a szellem, az izületek és a velők szétválásáig.

Ha ez az Ige valóban beléd hatol, akkor képes leszel meglátni, hogy mi az, ami szellemtől, és mi az, ami lélekből való; sőt mi több, olyan valaki lakik benned, aki megítél téged, és akinek az ítélete többet nyom a latban minden emberi véleménynél.

Például elkezdel egy munkát, és ekkor azt mondja valaki benned: „Ez nem helyes!”; egy másik esetben újra hallod ezt a belső hangot: „Ez nem mélyből fakadó!”, vagy éppen egy beszélgetés kellős közepén belülről megszólal egy szelíd hang: „Ezt ne mondd!”; és lehetne sorolni még a példákat. Ez a megkülönböztető erő belülről működik, és kívülről teljesen befolyásolhatatlan. Ha ilyen belső látásod van, akkor látsz valóban.

Tételezzük fel, hogy valaki azzal jön hozzád, hogy az, amit tenni akarsz, az tőled való, em-

beri. Azután fontolgatod magadban, és végül te is arra a következtetésre jutsz, hogy ez valóban így igaz. De ennek a döntésnek nincs feltétlenül jelentősége. Ami egyedül döntő és igazi jelentőséggel bír, az a te belső látásod. Adjon az Úr kegyelmet, hogy megkapjuk ezt a belső világosságot, hogy belső látásunk legyen, és így tudjunk különbséget tenni cselekedeteinkben. Ennek a képességnek alapvető feltétele a hívő ember számára a lélek és a szellem megkülönböztetése. Ehhez nem Isten Igéjének pusztá megtanulása útján jutunk el, hanem belső világosság által. Hisszük, hogy Isten Igéje belénk hatol, s ennek fénye világít bennünk, és világosan megmutatja számunkra, hogy életünkben és cselekedeteinkben mi a lelki – énünkből való –, és mi a szellemi – ami a Szent Szellemtől való.

WN